

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 30 marca 1926 r.
sygn. akt III Rw 2425/25**

- 1) Nie może rewizja opierać się li tylko na krytyce oceny dowodów ze świadków przeprowadzonych przez sąd niższych instancji.**
- 2) Wykazanie nieistotnych dla sprawy sprzeczności w aktach nie może stanowić podstawy rewizji.**

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego dr. Bresiewicza,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego Wyrobka i Mullera,
jako sędziów w sprawie Piotra Nowakowskiego, właściciela realności w Krowodrzy, powoda,
zastąpionego przez adwokata dr. Pelza,
przeciw: (1) Julii z Nowakowskich Zbrojowej i (2) Kasprowi Zbroi młodszemu, właścicielom
realności w Krowodrzy, ul. Mazowiecka 101, pozwanym, zastąpionym przez adwokata
dr. Chmurę,
o uznanie własności posiadłości gruntowej liczba katastralna 635 w Krowodrzy,
wskutek rewizji pozwanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 24 września 1925 r., sygn. akt II Bc 155/25, którym na odwołanie
powoda zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 stycznia 1925 r., sygn. akt
Cg XI g 1120/24
na posiedzeniu niejawnym postanowił:

nie uwzględnić rewizji i przysądzić powodowi zwrot kosztów odpowiedzi rewizyjnej
w kwocie 42 zł, którą pozwani winni zapłacić w czternastu dni, pod zagrożeniem egzekucji.

Uzasadnienie

Rewizja powołuje się na przyczyny rewizyjne z 503 pkt 2 i 4 k.p.c.¹, atoli żadnej z nich
nie zdołała wykazać.

Wywody rewizji w przeważającej części zmierzają do wykazania, że sąd odwoławczy,
dając wiarę zeznaniom powoda i powołanych przezeń świadków, pomylił się, gdyż te
zeznania nie są wiarygodne. Tych rozwlekłych wywodów mogli sobie pozwani oszczędzić.
Były one zupełnie zbędne, gdyż nie mogą być rozpatrywane w postępowaniu rewizyjnym.

Zarzut, że sąd odwoławczy przesłuchał ponownie tych świadków powołanych przez
powoda, a wbrew wnioskowi pozwanych nie badał już powołanych przez nich i słuchanych
w pierwszej instancji świadków, nie jest ścisły i nie uzasadnia wadliwości postępowania
według § 503 zd. 1 i 2 k.p.c. sąd odwoławczy oprócz świadków Boguszków przesłuchał także

¹ Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych
(Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

ponownie świadka Druzgałę, którego powołali pozwani. Słuchanie dalszych świadków, zatem było zbędne, gdyż byli oni powołani na inne okoliczności, które tylko pośrednio miały wykazać nieprawdziwość twierdzeń powoda, i byli już w pierwszej instancji wyczerpująco pod przysięgą przesłuchani. Nadto sąd odwoławczy uwzględnia zeznania tych świadków, i zupełnie nie podaje w wątpliwość ich wiarygodności, wykazuje tylko, że okoliczności potwierdzone przez tych świadków nie wykluczają tego, co twierdzi i dowodzi powód.

Ażeby wykazać sprzeczność ustaleń sądu odwoławczego z aktami, rewizja powtarza jeszcze raz zeznania świadków, przytacza i omawia rozmaite szczegóły z aktów egzekucyjnych, spadkowych, kuratelarnych itp. Mimo to rewizja nie zdołała wykazać żadnej sprzeczności w rozumieniu § 503 pkt 3 k.p.c. a jedynie pewne nieistotne różnice między aktami różnych spraw, lub między zeznaniami poszczególnych świadków. Wszystkie te okoliczności sąd odwoławczy rozpatrzył i ocenił, a rewizja w tym ustępie ogranicza się w istocie do niedopuszczalnej, bezcelowej krytyki tej oceny. Wnioski prawne, jakie ze swych ustaleń wysnuł sąd odwoławczy, są trafne, a zarzut mylnej oceny pod względem prawnym nieuzasadniony. Oddanie posiadania nastąpiło przez oświadczenie dotychczasowego posiadacza (§ 428 k.c.²).

Z żądaniem obniżenia kosztów sporu przyznanych przez sąd odwoławczy odsyła się pozwanych do § 528 k.p.c.

Koszty odpowiedzi rewizyjnej winni pozwani zwrócić powodowi na zasadzie §§ 41 i 50 k.p.c.

[Przywołane przepisy: § 41, 50, 528, 503, k.p.c., § 428 k.c.]

²Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.